

Еремия.

Азъ не виждамъ нищо нетактично въ рѣчьта ти.

Инокентий.

Виждамъ слабостъта си, но — Кога съмъ самъ, така бивамъ по другъ. Излѣза ли на анвона — забравямъ се. Огорчихъ го, а то не трѣбваше. Азъ не излизамъ да огорчавамъ.

Еремия.

Ти го съжелявашъ.

Инокентий.

Можеше малко по-меко, малко по-инъкъ.

Еремия.

Напротивъ, злодѣя трѣбва да се жигосва, колкото е възможно по-силно. Нашия архиерейски намѣстникъ заслужава бичъ!

Инокентий.

(Сякъдъ кратко мълчащо) Въ сжщностъ ти си правъ по —. Словата се държатъ за въздѣйствиуване, за изправление на грѣшките. А пъкъ както изглежда, — Тодоръ е много огорченъ. И това ме мъчи.

Еремия.

Именно тукъ ти грѣшишъ, чичо. Ти мислишъ, че твоитѣ слова ще ги вразуми! Ако само словото би прѣмахнало злините — до сега земята щѣше да прилича на рай. Но не е така. Словото има само тази мощъ — то прави хората като Тодора и кликата му невъзможни прѣдъ обществото, то отбуля мръжката на тѣхнитѣ спекулативни здѣлки — и безъ да ги поправя, защото тѣ сж непоправими, ги унищожаватъ и съ това оставя примѣръ за назидание. (съ енергия) Да, такива хора трѣбва да се унищожаватъ. Цѣвелътъ трѣбва да се прѣмахва.